

man imidlertid ikke. Det kan gerne være, at det laa deri, at min afdøde Ven, Aaberg, havde en meget større Indflydelse paa Regeringen og Rigsdagen, end jeg havde, jeg er tilbøjelig til at tro det. Men hvordan det nu er eller ikke er, er det ganske sikkert, at ingen kan finde noget som helst inkonsekvent i denne min Stilling, at jeg i sin Tid har fraraadet at gaa saa vidt, som man gik, medens jeg nu, da man staa ved det allersidste Led i hele Rækken, siger: Naar vi have gjort alt det andet, lad os saa ogsaa gøre dette med, for at vi kunne staa med et fuldført Anlæg. Jeg ved nok, at det har været fremhævet her fra enkelte Sider, at det egentlig ikke kunde siges at være nogen Afslutning, dels fordi Vedligeholdelsen altid vil være et ret omfattende Spørgsmaal, og dels fordi — jeg tror, der er en enkelt Taler, som har peget derpaa — der er 20 ubyggede Høfder paa den sydlige Tange. Men begge Dele ere urigtige. Det, at et Bygningsværk skal vedligeholdes, er jo ikke ensbetydende med at fortsætte med Nybygninger; det er to helt forskellige Ting. Og med Hensyn til de Høfder, der i sin Tid vare skudte ud paa den søndre Tange, har en Vestkystsikringskommission, som var nedsat med det udtrykkelige Formaal at træffe ny Bestemmelser om, hvad der skulde gøres paa Vestkysten, udtrykkelig sagt, at de Høfder, som endnu manglede neden for den søndre Tange ud for Harboøre, ere unødvendige, de kunne skydes helt ud. Og paa dette Standpunkt staaer sikkert ogsaa Regeringen i dette Øjeblik og formodentlig alle. Disse Høfder komme altsaa neppe nogen Sinde mere i Betragtning. Jeg tror derfor, at det er fuldkommen berettiget at sige, at det, der nu tænkes paa med Hensyn til Høfdebygningen, er en Afslutning. Derfor stemmer jeg for Bevillingen af det fornødne Beløb og kan i saa Henseende ganske samstemme med de Udtalelser; vi have hørt fra den ærede Ordfører. Jeg ser paa Sagen ganske som han og vilde betragte det som i højeste Grad besynderligt, om man nu, ogsaa under Hensyn til, hvad der blev nævnt af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 2den Valgkreds (Sandbæk), at der nylig er bevilget $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. til Istandsættelse af de nuværende Høfder, vilde sige: Nu er det nok,

nu ville vi ikke bygge dem færdige, der ere foreslaaede, uanset at alle maa være enige om, at disse Høfders Opførelse er en nødvendig Betingelse for overhovedet at kunne holde fast paa dem, der ere byggede. Det er ganske utvivlsomt: Vil man ikke det ene, kan man ikke det andet. Man kan ikke vedligeholde dem, der ere byggede paa den søndre Tange, naar man ikke samtidig sikrer den nordlige.

Jeg skal derfor anbefale ikke alene Beløbet til Molerne — dem har jeg ikke fundet Anledning til at tale meget om, da alle synes at være enige derom, hvilket glæder mig —, men ogsaa selvfølgelig Bevillingen til Skagens Havn, uanset at jeg har store Betænkeligheder derved. Jeg stemmer ligeledes for Bevillingen til Høfderne. Man har fra nogle Sider her i Salen bebrejdet det ærede Medlem for Hjørring Amts 3die Valgkreds (Jungersen) og mig, at vi ikke, med det Syn, vi have paa Skagens Havn, have stillet Forslag om at udstemme Bevillingen til denne. Jeg tror, det er uden Føje, jeg tror ikke, det gaar an at ræsonnere saaledes, at naar man ikke kan faa det absolut bedste, det, som tiltaler en personlig mest, skal man stemme mod det hele. Ja, hvis Rigsdagsgerningen var Principrytteri, kunde jeg forstaa et saadant Ræsonnement, og jeg kan til Nød forstaa, at adskillige udenforstaaende, Journalister osv. — Journalister ere nemlig altid klogere end alle andre, selvfølgelig — kunne nære den Anskuelse, at det er inkonsekvent og uholdbart at tale imod en Sag, som der foreligger, og saa desuagtet, naar man ikke kan faa sin Villie, alligevel stemme for den. Men jeg kan ikke forstaa, at Rigsdagsmænd kunne have en saadan Anskuelse. Det beror nemlig paa et ganske og aldeles fejlt Syn. Det er klart, at naar det, der kan opnaas, er bedre end den Tilstand, man har i Forvejen, tager man det ny, selv om det ikke fyldestgør ens personlige Ønske. Selvfølgelig kan man ikke forsvare at modsætte sig et Fremskridt af Hensyn til, at dette Fremskridt ikke er saa stort, som man helst vilde ønske. Det har altid været bestemmende for min Stilling til praktiske Forslag; og det vil ogsaa blive det fremdeles i den korte Tid, jeg endnu faar med den Slags